

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÈNTIMS PER TOT ESPANYA

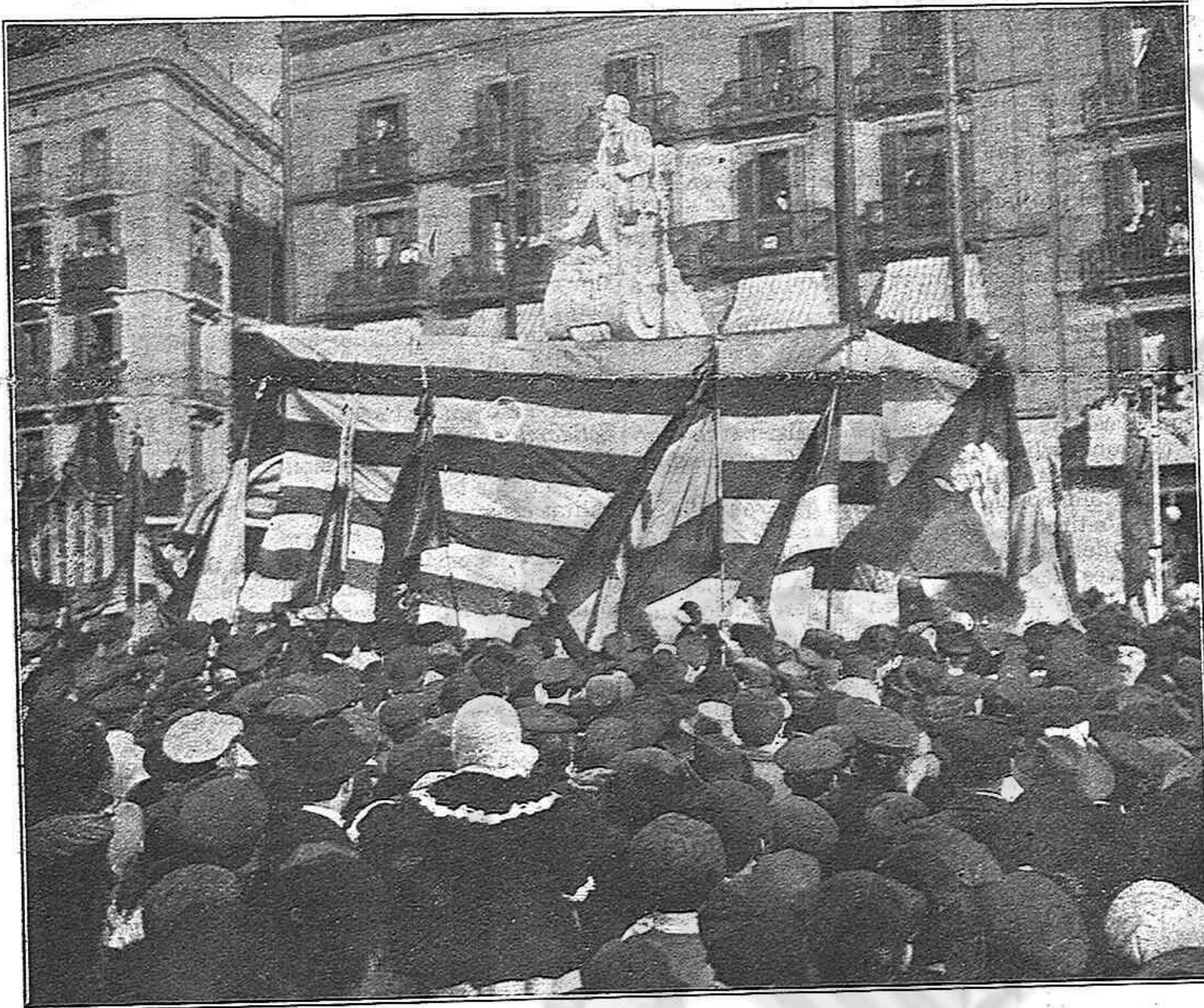
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Inauguració del monument a n' en Frederich Soler

Dimecres al matí, ab assistència de las autoritats, representació de la familia, comissions, coros, premsa y personalitats distingidas, tingué lloch l' acte de la inauguració del monument que al immortal creador del Teatro de la terra ha elevat l' admiració dels seus conciutadans.
La present fotografia reproduheix el moment en que, entre las aclamacions del poble, que omplia l' antich Pla de las Comedias, quedá descuberta la estatua del gran *Serafi Pitarra*.

LA SENMANA

ULLADA POLITICA

No ha existit may un govern més inconsistent que l' actual: sembla un plat de sopas: tot se n' ha anat en such.
Si no l' han llessat es per pura necessitat de las circumstancies: per ser indispensable aprobar á tota costa aixó que n' diuhen els pressupostos, y qu' es un galimatias del qual el país ne plorará llarch temps, tals son els augments que s' han introduhit en els gastos, sense la més mínima compensació que redundi en benefici públich.
Pero reina la més escandalosa anarquia, y com el govern ja no empunya la canya del timó, tothom mana. Ja no hi ha partits sino grupos y simples individualitats.
Diuhen els conservadors que no permetrán qu' en el Senat se discuteixi la Lley de Amnistia si avants no s' aproban els pressupostos. Els partidaris del impost transitori sobre 'ls blats, diuhen lo mateix: no hi haurá Amnistia, en el Senat, si en el Congrés no se 'ls deixa passar com una seda el projecte que ha de fer felis al poble ab un augment en el preu del pa. Fins en Lerroux, ha promés fer obstrucció si en el projecte de Amnistia no s' hi comprenen determinats delictes, sense considerar que l' hora de dema-

nar aixó era quan el projecte estava pendent de discussió en el Congrés y no avuy que s' troba en el Senat.
El dia 26 no pogué 'l Congrés celebrar sessió, per haverse exigit que s' contés el número de diputats presents al acte de anarse á obrir. Y el govern, impotent, desconcertat, sense posar remey al desgabell.
Dos ministres, en Navarrotreverter y en De Federico, se las van tenir tiessas, y ab una mica més van á pinyas. Y á pesar de tot no surgeix la crisis.
Un periódich militar ataca durament á n' en Weyler per haver adquirit sense subasta queviures y efectes destinats al primer cos d' exèrcit, per valor de 150,000 duros, sostenint que «existeix una responsabilitat grave per part del general que sens dupte cregué que podia disposar en plena pau de lo que á Cuba es probable disposés altrás vegadas.» Y á pesar de tot l' aspirant al tercer entorxat no dimiteix.
En Canalejas y en Moret, qu' estavan á matar, ara s' han reconciliat. Gitaneria blanca en tota regla. Y tot perque en Canalejas que fins ara es qui ha fet ballar á n' en Vega de Armijo, creu que aquest está ben llest, y aspira á pèndrelli de la boca l' asquerosa y infumable burilla del poder, pera donarhi las últimas pipadas, mitjansant el consentiment y l' apoyo de n' Moret.
Aquestas son las acaballas del any, las acaballas del régimen, y serán també las del país si no s' arma

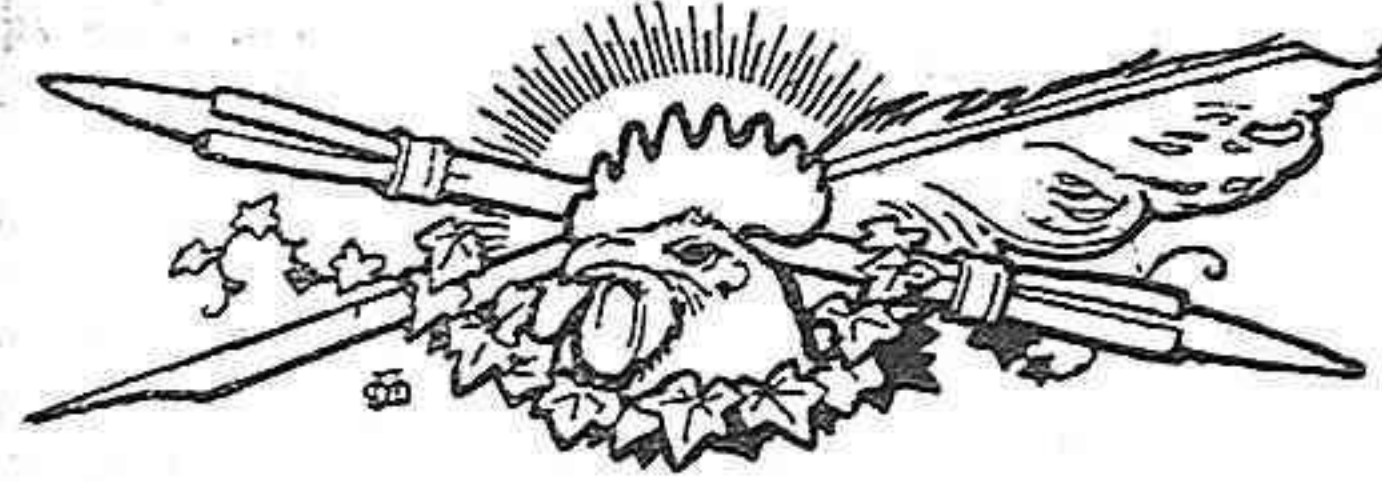
d' energia y no cuyta á provehir, costi lo que costi, á la seva salvació.

En un altre lloch del present número doném compte del copo de la pàrtida alsada pel generalísim Moore.

Conjuntament ab aquestas fantasmagorias bélicas ó bufas, els clericals no cessan en la seva campanya de-meetings y firmas de mensatjes contra la Lley de Associacions, encare que per lo vist no es aquest el seu objectiu, sino 'l de organisarse electoralment. Ells formarán al últim el contingent de n' Maura. Tinguin'ho en compte els elements liberals y progressius, que constitueixen la immensa majoria del país, y organísense també sòlidament en sentit contrari per quan arribi l' hora de donarlos'hi la batalla.

Los únichs enemichs son ells y tot lo que representan, qu' es lo anacrónich, lo passat, lo podrit, lo oprobriós, lo que ja no té vida ni representació en cap país civilisat. Si tant apoderat está l' arbre de aqueixa asquerosa pugó negra, tallemllo sense contemplacions y femne cendra.

PEP BULLANGA

A gust dels monárquichs

o confessém tal com ho sentim: ens agrada molt que 'l Sr. Lerroux s' haja decidit al últim á exercir la seva acció política en el Parlament. A Madrid es un altre home en tots conceptes, fins en l' indumentaria. No fora ell capés de presentarse en el Congrés ab la cinta dels colors nacionals cenyint el barret de copa relleuant, com tampocho ho fora de pronunciar allí aquellas soflamas incendiarias ab las que procura encalabrinar al seu públich de la *Casa del Pueblo* y mantenir l' ardiment de la kábila anti-solidaria.
Com els comedians, procura tenir una acituit y usar un llenguatge acomodat á cada públich. A Barcelona fa de demagog; á Madrid de pare de la patria. Aquí tot ho sacrifica al fàcil aplauso de la turba; allí no té més objectiu que captarse l' atenció, 'l silenci y 'l respecte del Parlament, y en especial dels elements monárquichs. A Barcelona va de cada dia; á Madrid de las festas.
Repassin sino 'l periódich qu' ell va fundar á Barcelona ab el triple objecte de mantenir incandescent la protesta revolucionaria de boquilla, de afiançar en lo possible el seu poder personal sobre 'l partit republicá y de donarse á cada dos per tres els bombos més desaforats. En el número del dissapte donava compte telegráficamente de las impresions qu' ell mateix diu que va produhir ab el seu discurs del dia avants. Escoltemlo que val la pena:
«Ha lanzado sobre el régimen las acusaciones más formidables que se han escuchado en el Congreso español; pero las ha expuesto con un tacto tan especial, que no tuvo ocasión la presidencia para intervenir.»
«Con voz bien acompasada emitió los más atrevidos conceptos, siempre dentro del mayor respeto y sin que tuviera que sonar la campanilla el Sr. Canalejas.»
Ja ho veuhen: per l' istil de n' Costa y en Braga en el Parlament portugués. Poden estar arxi-satisfets els exaltats de Barcelona. Aixís es com se fa la revolució.

Pero continnem:
«Melquíades Alvarez se sentó cerca de Lerroux para escuchar bien su discurso.»

«En Melquíades Alvarez, el diputat republicá que segons ha dit tantas vegadas *El Progreso*, ja té un peu á la monarquía... ¿Es possible que se 'ns torni lerrouxista?»

«Durante su elocuente discurso no pudo ser interrumpido por ninguna fracción de la Cámara.»

«En el banco azul los ministros, como atacados de estupor, se mantuvieron quietos...»

«El ministro de la Gobernación y la mayoría, á su vez, tenían puestos los ojos en el rostro de los diputados catalanistas y republicanos, ganosos de examinar la impresión que les causaba Lerroux.»

«La Cámara, con su silencio, parecía asentir á todas las manifestaciones del Sr. Lerroux.»

«En el Salón de Conferencias y en los pasillos de la Cámara se decía que la Solidaridad estaba ya muerta, y más que muerta, hecha un pingajo.»

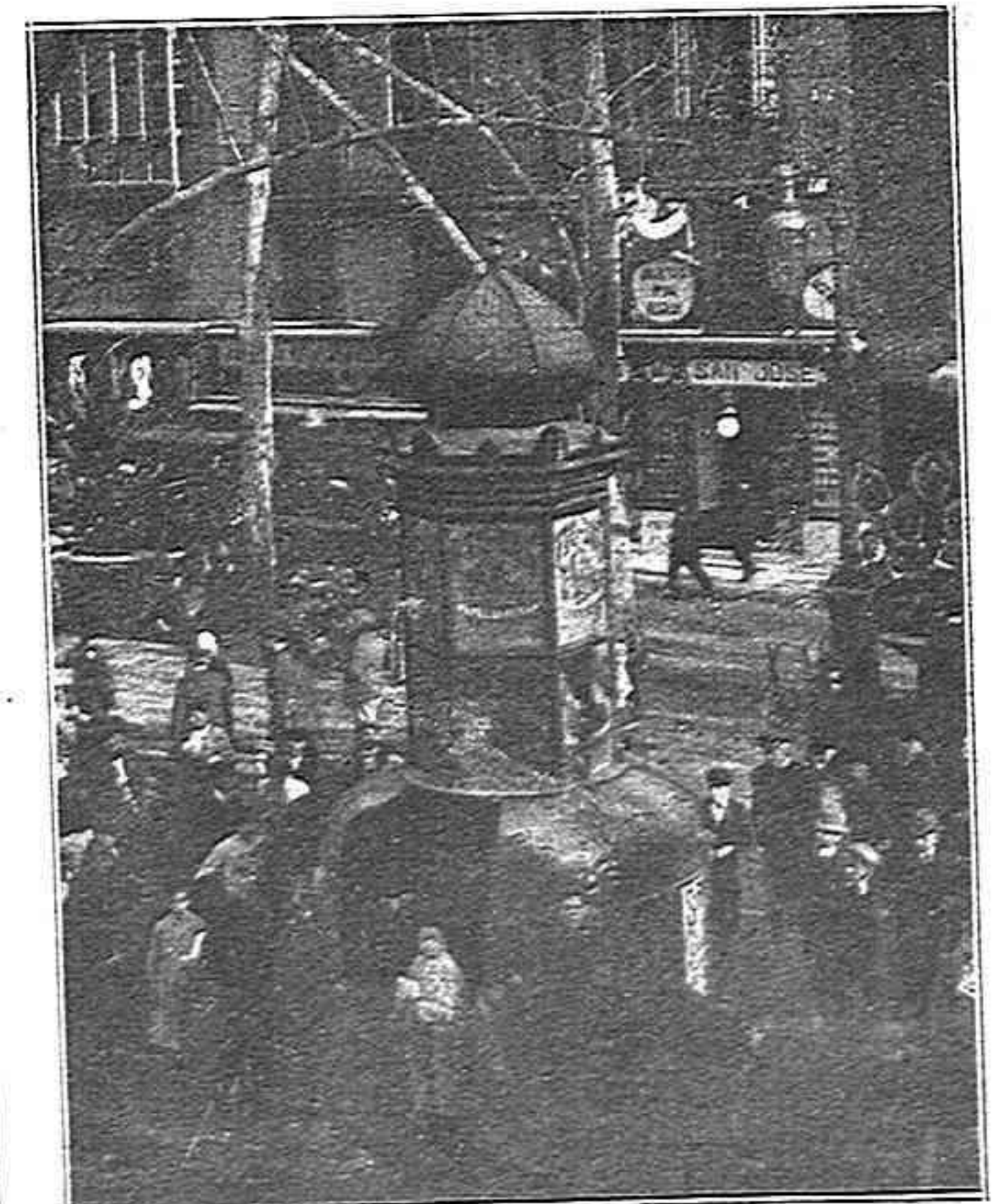
Un pingajo! Aquest vocable delata la ploma del propi culliter: es una de las frases predilectas del seu escullit vocabulari.

Pero respecte á la mort de *Solidaritat* ¿no havíam quedat en que l' havia matada 'l Sr. Morros? ¿A qué, donchs, adjudicarse 'l Sr. Lerroux las humiliants condicions de catxeter de la quadrilla?»

Mes parlemne ja, per compte propi, de aquest famós discurs que va durar quatre horas. Verdaderament, si s' hagués de amidar per la llargaria, hauríam de reconeixer que constitueix una obra excepcional. Perque fins en aquest país de la verborrea no s' dona sovint el cas de oradors que tenen corda per quatre horas.
Pero hi ha que mirarlo baix un altre punt de vista: se fa necessari fixar la seva intenció y 'l seu alcans.

Tothom sab que 'l Sr. Lerroux després de promou-

La bomba de la rambla de las Flors

Kiosco-urinari ahont dimecres, cap al tart, reven-tá una bomba, qual origen no s' ha pogut encare averiguar y que per casualitat no ocasioná més que un ferit. Es aquesta la quarta de las bombas que en aquell concorregut passeig s' han trobat en poch temps.

re entre 'l partit republicà de Barcelona la gran se-
rracina del segle; després de haver anunciat una y
mil vegades els seus propòsits de constituir-se *jefe*
de la esquerra revolucionaria; després de haver ata-
cat y insultat al Sr. Salmerón; després de haver im-
pulsat aquell insensat moviment de indisciplina que
s' posà de manifest ab la celebració de 14 meetings
y ab la confecció de un mensatge en el qual alguns
desaforats pretenían pujarse'n á las barbas del ilus-
tre jefe de la Unió republicana, se'n anà á Madrid
ab el propòsit ferm y decidit d' esquinçar la grua,
mal hagués de donar el gran escàndol, en plé Parla-
ment, á la faz del país, en presencia dels partits mo-
nárquichs.

Aquest propòsit s' anava aplassant, ab no poch
disgust dels impacients de Barcelona, que s' frisa-
van y ja havian comensat á remolejar.

—Pero quan parla en Lerroux?—preguntaven els
més frenétichs.

—Deixeu-lo—responían els que passavan plassa
d' estar en els secrets del seu dictador—que quan
més tardi, més formidable será l' embestida.

Y en efecte. Repassin el seu discurs y s' conven-
cerán desde 'l primer instant de que hi ha situacions
poch ayrosas de las quals es impossible que un home
de talent pugui sortirne bé, y molt menos encare un
polítich adozenat com el Sr. Lerroux.

Solidaritat catalana es invulnerable, desde 'l punt
que constituí el terror de las oligarquías monár-
quicas. Mentres aquest sentiment general del poble
catalá mantingui viva la protesta contra un régimen
de corrupcions y de vergonyas, se fa de tot punt im-
possible atacarlo, sense fer ab tota evidencia el joch
dels governs de la monarquia. Per tal motiu la cam-
panya del Sr. Lerroux, que no va volguer ó no va sa-
ber comprendre una cosa tan senzilla, ha sigut per-
judicial al partit de Unió republicana, ha augmentat el
desprestigi del autor de la mateixa; pero, per lo que
respecta á *Solidaritat catalana* encare ha contribuít
á engrandir-la y vigorisarla.

¿Com, donchs, atacar en plé Congrés el moviment
de *Solidaritat*, sense ensenyar el joch?

El Sr. Lerroux prou procurará amagarlo; pero no li
fou possible. Per habilitarse d' enemic del régimen
comensá fent declaracions revolucionarias; pero ja
ho havém vist: sigui perque las fes molt modosas ó
atenuadas, sigui perque 'ls monárquichs atenguessin
al seu propi interés, las hi deixaren fer sense inter-
rumpre'l, sense que ni una sola vegada la campana
presidencial soptés la seva retórica apologia de la
Revolució.

Una vegada s' hagué agarrat al salva-vidas revo-
lucionari, embestí de dret contra *la Solidaritat*? No,
de cap manera, que allí estava l' ilustre Salmerón
per esclafarlo: embestí de dret contra 'l catalanisme.
Naturalment que ni 'l Sr. Salmerón, ni cap altre di-
putat republicà havia de pendre la defensa dels ca-
talanistas. Y contra ells exclusivament se cebá el
Sr. Lerroux.

¿Ab ideas propias? No, may: ell no 'n té de ideas.
Ho feu ab sustancia recalçada: remint tots els tex-
tos, tots els arguments, todas las suposicions, tots
els equívocs, tots els llochs comuns vertits en an-
teriors debats; particularisant y generalisant sense
fonament; retrotrayentse á la situació del catalanis-
me avants del 25 de novembre de 1905, quan era
una cosa molt distinta de lo qu' es avuy. El Sr. Ler-
roux no té altra deria que la de suscitar odis y ar-
mar rahons. Pero bufa en una foguera apagada: el
foc no s' encén, y en cambi la cendra li salta als
ulls y 'l cega.

La fetxa del 25 de novembre á n' en Lerroux no
li inspirá altra manifestació que 'l desatentat article
El alma en los labios. En cambi aquells successos in-
calificables operaren una transformació radical en
el modo de sentir y pensar de Catalunya entera.
Desde llavors s' ha anat elaborant una fonda trans-
formació en l' esperit catalá, que obligá als matei-
xos catalanistas á prescindir de moltas de las sevas
antipáticas caborias. Y si n' hi ha encare alguns que
persisteixen en sustentarlhas, no es just ferlas patri-
moni de *Solidaritat catalana*, quos fins y propòsits
no s' enclouhen dintre de cap dogma tancat, com á
emanats que son de un moviment de carácter social,
en el qual hi caben y hi poden conviure avuy tots
els catalans, y un altre día tots els espanyols sense
excepció.

Per aixó 'l Sr. Lerroux procedí ab tanta malicia
com insinceritat al aduhir textos dels Srs. Salmerón,
Junoy y Corominas contra 'l catalanisme, per quant
aquests textos se retrotrauhén á una fetxa anterior
al 25 de novembre de 1905, quan el catalanisme
obrava pel seu propi compte, y no havia experimen-
tat la influencia transformadora del moviment de
Solidaritat catalana.

¿Qué diria 'l Sr. Lerroux, si avuy qu' es propietari
á Madrid y amo de diversos establiments á Barce-
lona, li tressim á la cara las sevas manifestacions
contra la propietat privada, y aquell apotegma que
tantas vegadas havia repetit: *«La propiedad es un
robo»*?

Donchs ab mes rahó 'ls Srs. Salmerón, Junoy y
Corominas poden sostenir lo que avuy sostenen, sen-
se retirar una sola paraula de lo que avants digue-
ren. Els temps han cambiat, y á nous temps, novas
actituts.

De manera, que del discurs de las quatre horas
no 'n queda res mes que una nova demostració de
la impotencia del Sr. Lerroux, qui per mes que fasi,
tan mal situat está, no podrá sortirse del terreno
fals y sospitos que trapitja. Ja fa temps que vé di-
hentes que pera desgabellar el moviment de *Solida-
ritat catalana*, las oligarquías monárquicas contan
ab ell. En la sessió del Congrés varen casi proclá-
marho á las claras.

Diputats monárquichs, prescindint de lo que ha-
via dit sobre la revolució, foren els únichs que 'l fel-
licitaren. Ni un sol republicà s' cregué obligat á ferho.
Y á major abundament, en el telegrama bombis-
tich de *El Progreso*, s' enumeraven els periódichs de
Madrid que mes elogis dirigiren al Sr. Lerroux.
¿Quins son aquests periódichs? El *Heraldo*, *La Epa-
ca*, *La Correspondencia de España*, *El Correo*... tots
monárquichs.

Ara sols falta que 'ls elements rrrradicals de Bar-
celona, els encalabrinats, els tremendos, els que no
deixan celebrar en pau cap acte republicà solidari,

fassin coro ab els seus aplausos als elogis que al
Sr. Lerroux ha dedicat la premsa de S. M.

P. K.

El país de Xauxa

L poble espanyol se pinta al viu ell
mateix, cada any el día en que s' ex-
trem la Rifa de Nadal. Desde bon
matí una frisanca l' invadeix, y s' agi-
ta y s' debat frenétich com si s' figu-
rés tocar ab las mans la més gran
fortuna. Está á punt d' eixir un nú-
mero del bombo, y no hi ha ningú
que no s' imagini que aquell número será el seu.

El bombo dels números té més prestigi que l' al-
tar y el trono. La proba está en que á Espanya hi ha
catòlichs y incréduls; monárquichs y enemichs de la
monarquia, y en cambi no hi ha un sol espanyol,
pensi com pensi en política y en religió, qui en més
ó menos grau no senti la sort, en aquest joch d' etzar,
qu' es el verdader «Peleño al pobre Peret» del pobre
poble. Tots, del primer al últim, li rendeixen fervent
adoració y l' alimentan ab els seus diners.

Y son originals las escenas á que dona lloch la
gran rifa. Aquest any, mentres s' anavan extrayent
els números, el concurs atapahit en el local hont
s' efectuava la operació, aplaudia ó xiulava, segons
las sorts cayguessin á Madrid ó á las Provincias.
Vels'hi aquí un rasgo de centralisme ben significatiu.

La primera sort va anar á caure á Alicante, la terra
clássica dels turrons. Y ja tenen á Espanya entera ab
els ulls fitats sobre la ciutat afortunada, inquirint com
s' han distribuít els millions del premi. Aquest es-
pectacle s' reproduheix cada any. No hi ha res que
interessi tant com averiguar qui son els agraciats,
en qué s' ocupan, quina posició social tenen, y lo que
han dit al enterarse de que 'ls havia tocat la ganga.

Poden els governants fer tots els disbarats que
vulguin: el poble no s' ocupa d' ells, mentres tingui
l' entreteniment, de primer copdiciós y després xis-
mogràfic, de la Loteria.

Á Barcelona ens hem hagut de contentar ab la
segona sort. Menos mal. Desde 'l primer moment se
va saber que cinch dècims del número premiat ha-
vian anat á caure al carrer de Fonollar. ¡Qui havia
de pensarsho! ¡En un carreró tan estret y de poch
tránsit!... Pero la sort es cega y cau allá hont cau.
¡Ditxós qui pot aixecarla!

Aquesta vegada ha sigut un sabater que, á pesar
del seu ofici, no s' podrá dir que sigui un home de
pega. Y com si la segona sort s' hagués proposat anar
calsada, dos dels cinch dècims el sabater va cedirlos
á un espartanyer. Ja tenen els artistes un símbol
característich pera representar á la fortuna á Barce-
lona: haurán de ferho posantli una sabata á un peu
y al altre una espartanyera.

Entre la munió dels favorecuts ab participacions
més ó menos importants, s' hi conta una pobra dona
que, per no poder pagar el lloguer del pis, li anavan
á tirar els trastos al carrer. El seu home estava tan
alegre, que assegurava va dir:—Jo no menjaré fins á
cobrar la participació que 'm correspon.

Aprenghin els espanyols en aquest exemple, y
abstinguíne de menjar, fins que 'ls hi toqui la lo-
teria.

Al cap-de-vall potser ho tindrán que fer encare
que no vulguin.

Precisament aquest any han coincidit ab l' estrac-
ció de la rifa de Nadal, dos fets tan significatius com
els següents:

Primer: la presentació á las Corts de un projecte
de Lley establint un dret tranzitori sobre la intro-
ducció dels blats y las farinas. Obra ha sigut aquesta
sugerida per alguns diputats y senadors de las re-
gions castellanas al ministre de las sis erres, que
l' ha acceptada de bonas á primeras, sense procedir
á cap estudi previ, sense consultar cap dato, al sol y
únich objecte de afavorir no ja als infelices agri-
cultors de aquella terra, sino als insaciables acapa-
radores. El Sr. Navarroyerverter, ministre esponja
xupadora de la riqueza nacional, ha volgut que 'ls
usurers treguessin la rifa, sense necessitat de pen-
dre bitllet.

Y el poble espanyol, que ja pagava el pá més car
que cap altre d' Europa, si no 'n pot menjar que ba-
dalli, que l' ayre del cel també alimenta.

Segon: l' actitud adoptada pel poble treballador de
Béjar. En aquella industriosa ciutat la miseria ha
arribat fins á tal grau, la crisis es tan intensa, la
convicció de que la cosa no té remey s' ha apoderat
fins á tal extrem del esperit dels seus habitants, que
no han trobat millor sortida als seus apuros que
emigrar en massa. Al efecte han practicat gestions
ab algunas Republicas americanas, y fins ara la
que 'ls hi fa condicions més acceptables es Nicara-
gua. El poder executiu de aquesta Republica els
ofereix trasladarlos allí de franch y proporcionant-
los'hi tots els medis adequats pera que la industria
morta á Béjar pugui resucitar en aquell país.

Á la emigració individual succeheix, donchs, la
colectiva. Pobles enters son los que van á ser tras-
ladats per almoyna y á presentarse com á mendi-
cants en aquella América qu' Espanya va descubrir
y colonisar.

Y el govern tan tranquil, sense inmutarse, blason-
nant de que fa patria, y sempre á punt de castigar
terriblement ab l' aplicació de lleyes excepcionals als
escriptors que s' atreueixin á posar en soifa la seva
obra... Perque s' han arribat á creure que la patria
son ells. Y casi tenen rahó, si s' considera que tot lo
dolent s' ho tiran á la esquena y tot lo bó y sustan-
ciós al ventre.

¡Pobra Espanya! En aqueixa eterna rifa de des-
venturas ella pot ben dir que sempre treu la grossa.

P. DEL O.

Salmerón y la Solidaritat

Á un periódich tortosí, *Vida Nueva*, 'l Sr. Salme-
rón vá afavorirlo ab el següent escrit:

«En la Solidaritat Catalana se envuelve un conjunto
de problemas que son por su propia naturaleza é índole,
problemas nacionales. Aunque salida de Barcelona en
forma, pudiéramos decir, de verdadera misión de rege-
neración de España, en que lleva la voz Catalana, por
haber tenido el honor de tomar esa iniciativa, y cuando
esa misión vaya á las distintas regiones de España, en
estas se arraigará la representación de este amplio espí-
ritu que el movimiento de Solidaridad Catalana entra-
ña, para que la patria se reconstituya recogiendo todos
los elementos que pueden y deben convivir, desde aque-
llos que pueden prestar su concurso, en lo que de sano
todavía la tradición conserva, á aquella obra nueva que
ha de producir la reconstitución de España, á aquellos
intereses en los cuales el espíritu moderno hace que los
pueblos se desenvuelvan sobre la base de la democracia,
sobre la base—no rechaceis la palabra—de un alto espí-
ritu de amplia aristocracia mental.»

»N. SALMERÓN.»

Madrid 1906.

La carlinada

Y bé qué? ¿Ens ho hem de pendre en serio ó
en broma? Vels'hi aquí una cosa que no sa-
bém pel clar.

Se tracta de una vintena d' homes armats
y *embaynats* que donan fé de vida causant al-
guns defectes en la línia férrea de Tarrago-
na, prop de Martorell, y que després del cantó del
Bruch s' encaminan á la Segarra. Un cop á Rajadell
se fican á una masía titulada *Torre del Forn*, s' en-
taulan y s' posan á dinar tranquilament. Centinelas
ni un. Vigilancia, per márfegas.

Ja 'ls tenim al *Forn*.
En aixó un tinent de la guardia civil, ab nou ho-
mes y un cabo s' presentan á *desenforarlos*. Com se
veu, son no més onze contra vint.

Y dels onze únicament dos, el tinent y un guar-
dia, entran en la casa, s' enfilan escalas amunt, pi-
can de mans com qui crida al mosso... y surt de din-
tre á veure qui demana, nada menos que 'l genera-
líssim Guillém Moore, capítost de la banda. Dos re-
volvers s' encaran, el del generalíssim y 'l del tinent,
pero no son las armas sino las bocas las que s' dis-
paran.

—Doneuvos presos!—cria 'l tinent. Tinch la casa
rodejada y no s' escapará una rata.

Y 'l generalíssim s' entrega, y cridantlos de un á
un, va entregant successivament á tot el seu perso-
nal, compost de gent de diferents professions y ofi-
cis, comerciants, mestres de casas, fusters, un estu-
diant, un sastre, un jornalero, un pagés, un carnicer,
un guarnicioner, un sabater, etc., en sa major part
vehins de Barcelona.

Ah! Hi havia també un fill del generalíssim y un
mossén, encare que aquest sense sotana, pero port-
ant una tercerola y un breviari, per alló de «Á Dios
rogando y al prójimo liberal escabechando.»

Efectuada l' entrega, ¡ala! de Rajadell á Manresa
en furgó; de Manresa á Barcelona en wagó; y un cop
aquí cap al quartel del carrer de Casp, y per últim á
á la Celular.

Y per ara... «aquí dió fin el sainete.»

¿Qué significa tot aixó?
Que 'ls carlins ab el temps s' han dissipat molt, ó
que no son carlins ni tots els que ho semblan, ni
tots els que se'n diuhen.

En el primer concepte ¿qué tenen que veure 'ls de
avuy, que 's tiran al camp com qui va á fer una fon-
tada, y 's deixan amarrar com conills al cau, ab
aquells altres dels temps del cabecilla Castells, que
durant mesos y mesos burlaren la persecució com-
binada de las columnas y sigueren l' encetall de la
guerra civil passada?

Baix el segon punt de vista, atesa la facilitat ab
que segueixen al rabadá, que 'ls entrega als seus
perseguidors, més que homes semblan xayns.

Segui lo que s' vulgui, es lo cert y positiu, que 'l
generalíssim Moore, á qui la direcció civil del partit
ja havia excomunicat, en la present ocasió s' ha co-
ronat d' aufábrega.

J.

L a vigilia de Nadal fou trobada una bomba
en la escala de una casa de la Rambla de
las Flores. Era de ferro-colat y pesava
17 kilos.

Fou trasladada al quartelillo de Sant
Felip Neri, d' allí al del carrer de Sadurní, després
á las Dressanas y per fi al Camp de la Bota. De ma-
nera que fou més passejada que un senyor dels que
van al Parch en cotxe, per las frías de Sant Tomás.
Se va fer explotar y resultá qu' estava plena de pólv-
vora y altrás substancias.

El día de Sant Esteve, cap al tart, n' explotá una
junt al orinador de la Rambla de las Flores, que ja
casi se'n haurá de dir Rambla de las Bombas.

Gran pánich y un ferit, un pobre home de Fabra,
que 'n sortí ab el peu completament destrossat.
La impunitat ab que 's realizen aquests salvatjes
atentats, ens obliga á preguntar: ¿Ahont tenen els
ulls els Argos de la carrillera?

La regatejada amnistia, migrada y escanyolida,
sigué per fi aprobada en el Congrés, després de un
magistral discurs de 'n Salmerón, que cantá las qua-
ranta al govern y las vuytanta al reaccionari Maura.

Pero en el Senat, per obra dels conservadors,
quedá empantenegada, en el propòsit de discutirla
després que siguin aprobats els presupostos.

¿Prosperará? Aixís ho esperém.
De totas maneras, tal es ella, y tant l' han feta
gruar, que podrém dir:—S' accepta; pero no s' agra-
heix.

El gran discurs de 'n Salmerón, que fins va aplau-
dir *El Progreso* ¿saben qu' es?

«Una traición más á las ideas y al partido, por-
que al verse reconocido bajo su antifaz de republi-
cano, procuró sujetárselo doblemente para seguir
traicionándonos.»

Aixís ho ha assegurat una certa *Agrupación repu-
blicana radical* de Girona.

Escollint: en alguns subjectes aixó de radical ¿no
pot venir de arrel?

Escolltu els oradors dels meetings catòlichs. ¿Qué
pretenen? ¿Qué demanan?

Ben clarment ho diuhen: que no 's permetin las
escolas laycas: que no 's deixi tornar á obrir l' Es-
cola Moderna; que s' dificulti la celebració del ma-
trimoni civil; que s' retiri la Lley de Asociaciones.

Tot quéstió de botiga, de negoci, de competència.
Tot quéstió de domini temporal. Res que s' relacioni
ab l' esperit.

Y insultan á Jesucrist proclamantlo *jefe* de un
bando polítich.

Son més materialistas que 'ls que se'n proclaman
en sentit filosófic. Aquests ho son per l' idea; y ells
ho son per cobdicia, per agabellar, per dominar.

Pero es inútil que s' desganyitin.
El mon marxa: la llibertat se difundeix: el pensa-
ment humá s' ilustra: la civilizació guanya terrenó á
passos apegantats.

Y no cal duptarne. Al impuls d' aquestas corrents
progressivas van cayent las barreras dels dogmas,
darrera de las quals apareixen al descubert els fa-
ritzeus moderns, que se jugan barrejats els diners
de Judas y la túnica de Crist.

«Venida á España en la hora de su vigoroso rena-
cimiento...»

Aixís s' expressava davant de la reyna Victoria,
'l día del seu Sant, l' Amós Salvador, presidint la
comissió d' avis de la patria.

Per si ho ignoravan, ara ho sabrán: Espanya s'
troba avuy en un període de vigorós renaixement.
Els xaruchs Montero Ríos y Vega de Armijo 'l per-
sonifican.

Diuhen qu' en Lerroux, en la seva entrevista ab
el jefe de la Unió Republicana, va dir «que ningú á
Catalunya entén la *Solidaritat catalana* tal com la
defineix el Sr. Salmerón.»

En aixó s' equívoca de mitj á mitj: no hi ha un
sol catalá que no l' entengui de aqueixa manera.

Lo que no l' entén ningú es tal com ell li convé
explicarla pera ferli la contra; pero sí per qué ho fa.
Aixó ho sab tothom, sense necessitat de que ho ex-
pliqui.

El discurs de las quatre horas pronunciat en el
Congrés per en Lerroux se contesta ab una sola
consideració:

Donguém per admés lo qu' ell pretén: es á dir que
'ls catalanistas més inflyents son separatistas,
reaccionaris y burgesos. Donchs bé ¿quina es la mil-
lor manera de desarmarlos y anular la seva influen-
cia? La de pendre'ls la bandera de l' autonomia de
Catalunya. ¿Y qui millor pot ferho que 'l partit re-
publicà qu' es en la nostra regió el més numerós y
'l més fort?

Per aixó en Salmerón es tan ferm partidari de
Solidaritat catalana: pera reforçar al partit republicà
ab l' esperit general de Catalunya, que constituíheix
avuy una de las forsas més vivas dintre de la nac-
ionalitat espanyola.

Quatre potencias han contestat fins ara á la nota
del Vaticá sobre l' expulsió de monsenyor Montagi-
ni efectuada pel govern de la República francesa:
Portugal, Alemania, Austria y Espanya. Y com que
cap d' ellas ha satisfet al cardenal Merry del Val,
ja poden presumir lo que li dirán:

Las unas:—Qui tingui mals de cap que se 'ls passi.
Las altrás:—Qui no vulga pols que no vaji á l' era.
Y todas á una:—Tant y tant va la reacció á la font
que al últim se li trenca 'l cantí.

Supòsine que s' adoptés á Espanya el sistema de
pagar dietas als diputats á Corts, exigintlos'hi en
cambi que treballessin profitosament en bé del país.
Suposin que se 'ls hi senyalesin 9,000 pessetas
anuals per barba. Á 450 diputats resultarian 4 mi-
llions 50 mil pessetas.

¿Que aixó resulta car, dirá algú?
Donchs jo opino que no, puig comparant aquesta
que podrian dirne la Llista civil del poble ab la Llis-
ta-civil de la Monarquia, s' queda á menos de la lli-
meytat.

Y l' adopció de las dietas tindria una ventatja.
La de portar á las Corts molts representants ver-
daders del poble, que infundirian una vida nova á
la política nacional.

En cambi las ventatjas de l' altra Llista, després
de tant temps que vé pagantse, aquesta es l' hora
que nosaltres no las havém sabudas veure.

Contra tots els mals auguris que suposavan que
la dreta de la Cámara francesa s' uniria ab la extre-
ma-esquerra, sigué aprobada per 445 vots contra 117
la nova lley Briand, encaminada á assegurar el cum-
pliment estricte de la separació de las Iglesias y
l' Estat.

No en vá el ministre Briand es un polítich dels
més serens y equilibrats, un home tan reflexiu com
energích.

Y hi ha que tenrho en compte. Aquests y no 'ls
baladriers son, avuy, els que fan las revolucions en
els pobles moderns.

Á Filipinas s' han posat en ús uns sellos de correus
nous, ab el busto del mártir Rizal, únicament fusa-
llat pel general cristiá, baix las instigacions dels
frases.

Alguns de aquesta sellos arribarán á Espanya.
Pero 'ls que van supliciar á n' aquell patriu, no es
fácil que 'ls arribin á veure.

Si tenen vergonya, s' taparán la cara.

L' home es un producte de la educació
que reb.—Ricardo Redondo.

CARTAS DE FORA

OLESA DE MONTSERRAT, 25 de desembre

El dilluns 24 se celebrà la Junta municipal per aprobar els pressupostos a las set del vespre, hora intempestiva, en la que 'ls treballadors surten de la fàbrica y 'ls regidors que hi treballan no poden assistir a la sessió ab puntualitat. — Ja al aprobarse 'ls pressupostos se celebrà la sessió a las deu del matí; pero a pesar de aquests procediments baldirescos els regidors van assitirhi y 'l públic no hi va faltar.

En la sessió del dilluns se posà de manifest l'estat precari del municipi, y no per part de qui té la obligació imprescindible de donarne compte, sino per boca del vocal associat Sr. Casas, qui va presentar un vot particular, al qual s'hi adheriren el vocal associat Sr. Campanyá y 'ls regidors Srs. Carrera y Astor. Segons dats certificats que 'l Sr. Casas produí, 'l municipi deu la quantitat enorme de 29,000 duros. D' ella, 63,800 pessetas de deute corresponen a l'administració del actual alcalde Sr. Margarit, que la població olesana, en càstich a la seva apatia, fá ja nou anys que l'ha de sufrir. Els que durant tan temps desgobern y desadministren la vila de Olesa poden reventar d'orgull, demanant que 'ls hi repeteixin aquella copla que 'ls hi cantavan en temps mes ditxosos:

«Brindemos con alegría
nuestra sociedad coral:
triunfo tendré en su día
el Círculo democrático liberal.»

Versos casi tan dolents con l'administració d'aquells en loor dels quals eran cantats. Ja l'heu tingut el triomf deixant a la vila endeutada fins al coll. Y que vejin brindant, qu'encare 's podrien fer mes deutes.

GINESTAR, 18 de desembre

En aquest poble tenim un sabbatassas negre que 'l día 10 de aquest mes va sortir a recullir firmes pel poble y va ser el cas que se'n va anar a l'Escola de noys y noyas, egafantlos per la mà y fentlos estampar la seva firma y la dels seus pares. Al fill de un ateo li preguntà com se deya y li respongué que 's deya Universal, y semblant-li al sabbatassas que aquest nom no servía, li va fer posar el nom de son pare que 's diu Joan.

Ab tal motiu hi ha hagut una gran xiulada y crits de morin els lladres de firmes y visca la República!
Aixó passà el mateix día 10 al vespre al sortir el mosser d'una casa rica carcunda. Una multitud de públic l'esperava al carrer.

SANT QUINTÍ DE MEDIONA, 23 de desembre

El calvo del nostre poble ens ha fet venir aquest any pel novenari un de aquells que quan plou portan la caputxa posada, per dirigir als seus llanuts la paraula de Deu.

En els primers sermons las emprenqué fort contra las mares que acompanyavan sas fillas al ball y no vestían el color dels seus hàbits.

Després volgué fer un resum de Igualtat, Llibertat y Fraternitat, pero en tant mala sombra que feya riure de fàstich.

1906

(ENTRE UN LLIMPIABOTAS Y UN MUNICIPAL)

—Ja 'n tenim un altre, Xanxas.

—¿Otro qué?

—Un any més al sach.

—¡Pues ahí me las den todas!

Lo qu' es eso de los anys

si que poco me preocupa.

¿Qué 'ns importa, al cap-de-vall,

el saltar de un any al otro?

Si no fuese el almanach,

que estos días nos advierte,

vés si lo sabríam may

que del rahím de la vida

hemos comido otro gra.

—Bé, bé, de tots modos, Xanxas,

confesséu que té aquest salt

sempre es cosa que impressiona.

¡Un any més! ¡Un pas donat

cap a la mort!

—Vamos, vamos,

chira full y muda el cant,

que con ese desañas.

—Senyal que us haurá probat.

—¿El que? 'L' any? Como los otros.

Para un trist municipal

la funció siempre es la misma:

dotse pasos hacia allá,

dotse hacia aquí... y al relevo.

—¿Es dir que no s' hi ha notat

ab el cambi de lloritos?

—¿Hablas de los concejales?

Te lo churo... por quien quieras,

por San Pedro Regalat,

qu' es el patron de mi pueblo;

lo mismo marchamos mal

hoy que portan la batuta

unos cuantos exaltats,

que cuando los amos eran

la chent sensata. ¿No sabo

lo que se dice dels sastres?

De rechidors mudarás;

pero hallar hombres que lleven

las cosas de la ciudad

como convindría al públic,

no te lo imschines may;

lo tenim privat del metche.

—De manera que aquest any...

—¿Como los otros, criatura!

¿Que no lo has vist?

—¡Oh! Llimpiant,

jo no veig més que sabatas.

—Pues yo en Casa la Ciudad

tampoco veo otra cosa.

¿Qué han hecho en resúm, veým?

¿En dónde está todo aquello

que al entró en la Casa Gran

con tanto bombo anunciaron?

¿Han llegado a comensar

la prometida reforma?

¿Han embaratit el pa?

¿Nos han traído más agua?

¿Han dado más brillo al gas?

¿Han escombrat gayres calles?

¿Han sanechat la ciutat?

¿Han hecho que los queviures

sean lechítims y sans?

—¡No!... De lo que se han cuidado

es de hacer discursos larchs,

aumentar el presupuesto,

divertirse, y colocar

en la menchadora pública

a todos sus paniguats...

y a Barcelona, ¡que un rayo

la parta!

—Vamos, igual

que 'ls senyers de Madrid,

—¡Chusta!

Poca diferencia habrá

entre los nuestros y aquellos.

Cada cual en el seu camp,

hacen todo lo que pueden

para que la Humanidad

vaya pitchor cada día.

Su táctica es muy semblant:

al puchar, muchas promesas;

pero una vez enfiats,

ni se acuerdan de lo dicho

ni tienen otros ideais

que darse pisto, chalarase

y ver si pueden medrar

a las costellas del pueblo

que les dió el voto.

—Total,

que aixó es un bullit.

—Y gordo;

tan gordo, que crech que ya

no tiene adob.

—Aixís, Xanxas,

potser lo més encertat

será tirars'ho a la esquena.

—¡Claro! Es lo que dich cada any

al hacer balans. El mundo

es un sarau. Som al ball,

y hemos de ballar.

—Donchs ruva!

¡A seguir giravoltant!

Jo cridant el pio... pio;

vos, dotze passos avall

y dotze amunt.

—Y buscando

dónde fa sol.

—¡Ben pensat!

C. GUMÁ

La timba nacional

o deyan que la lotería es una cosa

inmoral y que, pel bé del país,

convindria com més aviat millor

suprimirla?

Pues... ara li están fent el má-

nech.

Set días han transcorregut des-

de l'últim sorteig, el famos sor-

teig de Nadal, y encare está tothom parlant del ma-

teix assumpto.

Menjém rifa per esmorzar, per dinar, per brenar,

per sopar... y sempre que, sigui l' hora que sigui,

tenim ganas de pendre alguna cosa.

El fret, la qüestió d' Africa, la bomba de la ramba

de las Flors, l' actitud del clero francés... ¿qué

val ni qué significa tot aixó comparat ab l' interés

inmens que 'ls incidents de la rifa de Madrid inspi-

ran al públic?

—Ja se sab ahont ha anat la primera? ¿Se te-

nen tots els details de la distribució de la segona?

¿La tercera, ahont ha caygut? ¿Y la quarta? ¿Y la

quinta?...

Per una incomprendible aberració que cap perso-

na seria s' explica, la premsa, qu' es qui en primer

terme hauría de combatre aquesta immoralitat, es la

qui més empenyo mostra en *jalear* y aumentar las

proporcions de «la novela del último sorteig.»

Es lo que 'ls directores dels diaris segurament deu-

hen dirse:

—Ja que 'ls pobres lectores no han tingut la satis-

facció de pessigar cap premi dels importants, con-

solemos al menos y entretenimlos explicantlos

ahont han caygut y com y de quína manera ha suc-

cehit la cosa.

Hi ha descripcions que aturdeixen pel seu luxu

de details y la augusta magestat que en el discurs

campeja.

«La inmensa, la grandiosa, la colosal primera—

díu un periódich—ha anat a parar a la coquetona

ciutat d' Alicante. ¡Qué bé li haurá caygut a la sirena

del Mediterrani el regi collaret de sis milions de pes-

setas ab que la sort capritxosa l' obsequia!»

«Se pintaría ab més delicats tons el naixement d'

una pincesa ó la inesperada aparició d' una estrella

ab quá?»

Un corresponsal, fent funcionar el telégrafo du-

rant un' hora seguida, comunica al seu diari la relació

exacta de la vida y miracles del número 34,746,

desde que silencios y modest va presentarse a Alic-

ant, fins que, en tot l' esplendor de la seva gloria,

enlluerná el món ab els seus contorns admirables.

«El bitllet premiat ab la grossa—dífú—arribá aquí

el 26 de Noviembre. El día era trist y melancólich,

y l' lotero, al penjarlo al escaparate del seu estable-

ment, a la part esquerra del vidre, ni remotament

sospitá l' alt destino que l' atzar li reservava.

«Fins tres días després de la seva arribada—

segueix dihent l' actiu corresponsal—no hi hagué

ningú que 's fixés en ell. El día 29, dijous per més

senyas, va entrar a l' administració de loterías un

subjecte de mitja edat, ab barret tou y pantalón de

quadros, demanant un décim del sorteig de Nadal.

«¿Vol aquest?—li digué el lotero, senyalantli el

número 34,746 que al aparador penjava.

«El comprador inclinó el cap ab posat de disgust

y ja n' anava a escullir un altre, quan decidintse de

repent:—Sí—va exclamar—dónquim aquest. Me

sembla que ha de treure...»

Y per aquest estil, no 'n vulguin més de descrip-

cions detalladas, minuciosas, referint ab tots els péls

y senyals la escena de la venda, la cara del compra-

der, el posat del venedor, la classe d' enrajolat de la

botiga, el número de cadiras que en ella hi há, el

lloguer que l' lotero 'n paga mensualment...

Arriba a tant l' afany informador de la nostra be-

naventurada premsa, que periódich hi ha que, no

sabent ja qué explicar pera satisfacer al públic que

ansió demana noticias referents a la rifa, acaba per

omplir una plana parlant del assumpto... pero sense

dirne res.

Vejis la mostra.

«Per fi a las sis de la tarde vaig poguer enraho-

nar ab l' afortunat administrador que havia despat-

xat el bitllet.

«—¿Es vosté el que ha venut el 9,016?—vaig pre-

guntarli.

«—Sí, senyor; premiat ab la tercera, dos milions.

«—¿A qui 'l va vendre?

«—Home... no me 'n recordo.

«—¿Pero no té present si va despatxarlo sencer ó

dividit en décims?

«—De moment...

«Y al dir aixó, l' home 's passava la má pel front,

com volguent despertar la seva dormida memoria.

«—¿Que no 'n pren notas vosté de las vendas

que fa?»

«—Algunas, sí...

«—Donchs examínalas, repásilas... Potser allí hi

trobará algún dato.

«Amable y condescendent, el lotero tragué d' un

calaix un gran quadern y comensá a girar fulls, y a

mirar amunt, avall, endavant, endarrera...

«—Es inútil—va dirme al cap d' un rato:—no tro-

bo res...

«—¿Res?

«—Absolutament. M' es imposible proporcionar-

li la més insignificant noticia...»

Y cal fer constar una cosa. Els diaris que a tal gé-

nero d' informació 's dedican y que ab semblants

tonterías omplan las sevas planas, no son sóls els

periódichs purament noticiers, ni 'ls conservadors,

ni els moretistas, ni els canalejistas, ni 'ls monteris-

tas. Son tots, comensant pels més retrógrados y aca-

bant pels més avansats.

«—¿Quin remey ens queda?—diuhen ells:—Si 'l

públic ho demana y s' empenya en no volguer al-

tras noticias que aquestas, ¿cóm negarlashi?—

«—Davant d' aixó, vajin vostés a pensar en la supres-

sió de la lotería...»

Per mí, l' únich procediment pera arribar a la rea-

lització d' aquest bell ideal es el del *similia similibus*...

«¿Vol rifas el bon poble?

«Donchs, nó dugas ó tres cada mes, juna cada día

hauría de ferne el Govern!

Aixís, a copia de jugar... y perdre, potser el país

quedaría completament pelat.

Y, naturalment, agotat l' últim céntim ¿no opinan

vostés que la gent se desvesaría de posar a la rifa?

Morta la cuca, mort el veri.

FANTÁSTICH

l Sr. Manzano está atropellant la vol-

luntat soberana del poble de Mollet.

Y tot pera sostenir contra vent y

marejada a un mal secretari caciquista,

que está fent las mil tropelías y havia

«Adelante y luchar valerosamente contra el proyecto impío y afrancesado.»

Aquest últim adjectiu sembla escrit al any 1808.

No obstant y trobar-nos ben aprop del any 8 del segle XX.

Tot lo qual demostra á las claras que 'ls cardenals y els catòlics espanyols van endarrerits de una centuria.

Una situació extra-nyia.

Els republicans semblan decidits á dificultar la aprobació dels pressupostos en el Congrés, mentres el Senat no aprobi el projecte de amnistia, y en l'alta Càmera no deixan passar els conservadors l'amnistia mentres no's converteixin en llei els pressupostos.

Vels'hi aquí un cfrucviciós que's va extrenyent, extrenyent, fins á ofegar la justícia, la rahó y el bon sentit.

L'obra del ministre de las sis erres.

Un gran augment en tots els gastos inútils: en els sous y en las classes passivas, y una rebaixa en els útils, com els de instrucció pública.

Y tot aixó conseguit ab l'agravació de tots els impostos, especialment el de las cédulas y el dret tranzitori sobre 'ls blats y las farinas.

Es á dir: un nou sistema d'explotar á la vaca pacient: com menos menjar se li dona, més llet se li exigeix.

Petita com un cop de puny es la Sala Estela del carrer de Cortes. Donchs allá va reunir-se la Joventut monárquica pera donar un concert en honor de la reyna. Y ab tot y ser la sala tan repetita, la concurrencia hi estava baldera.

A fi de aumentar el calor que produheix el contacte, sabém que'l próxim concert se donará en un kiosko.

Els papers copats á Monsenyor Montagnini son molt edificants.

S'ha comprovat que'l Papa aconsellava als catòlics rics que juguessin á la baixa á la Bolea, creyent que s'armaria un desori y la opinió pública francesa retiraria la confiança al govern radical. No va recomenar que s'alesessin partidas, porque á Fransa no n'usan de aquesta classe de comparsas.

Item més:

S'ha descobert que la Nunciatura de París s'havia convertit en una agencia de negocis, ahont se compravan las mitras, ab la mateixa facilitat pero á més bon preu que las ollas á una botiga de terrissayre.

Un fulano, aspirant á tirar benediccions y á donar bofetadas á las criaturas, va afuixar 50,000 franchs al Nunci Lorenzelli, y aquest no va recordarse més d'ell. Aná el pretendent á contarho á Roma, s'obri una informació, el Nunci reconegué que havia rebut la cantitat, y li feren donar. ¿Y saben qué'n varen fer en el Vaticà? Restituirlos al pretendent? Cá, aixó may.

Consideraren que aquells diners eran pecadors y 'ls enviaren á un establiment eclesiástich de Toscana á fer penitencia.

Tot aixó y alguna cosa més revelan els papers copats á n' en Montagnini.

Y ara, quan parlin del espiritualisme de la Iglesia, caldrá respondre:

—Y tal espiritualisme! Cantin papers y mentin barbas afeytadas!

Un periódich de Santa Coloma de Farnés conta que una vegada que'l famós D. Ramiro Alonso Pa-

dierna de Villapadierna visitava un poble de aquell districte, al veure una comissió que'l aná á rebre, digué dirigintse al seu tocayo Roure:

—Con qué, ¿este es nuestro rebaño?

Més barra no pot donarse:

¿y qué ha de fer el rebaño?

Si's presenta, que'l derroti,

y tal dia farà un año.

Algú creu que á Barcelona no va tocarhi més que la segona de la rifa de Nadal. A mi'm consta que hi va tocar també la primera. Tenia tot el bitllet la Casa Folch y Albiñana, que sempre fa negocis afortunats.

A la quènta un aucellet els va donar un cert avís, y pogueren comprar y embarcar considerables cargaments de blat avants de la presentació de la Lley establiment el dret tranzitori... y aixó sols es una gran

rifa, dat l'augment de preu que sufrirá'l pá. Y el poble que pagui.

De gota en gota s'ompla la bota. De céntim en céntim se fan els milióms.

S'assegura, no obstant, que algunas participacions de aquest premi son á Madrid.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Tupinamba, Dos cops fadrí, Ramiro Espinosa, Eliseo Moreno, y un anti maurista: No va bé.

Caballers: R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, Moka Soka y C.ª, y Un Taper de la Bisbal: No va mal.

Caballer: Un sitgetá de Sitges: No es nada lo del ojo...

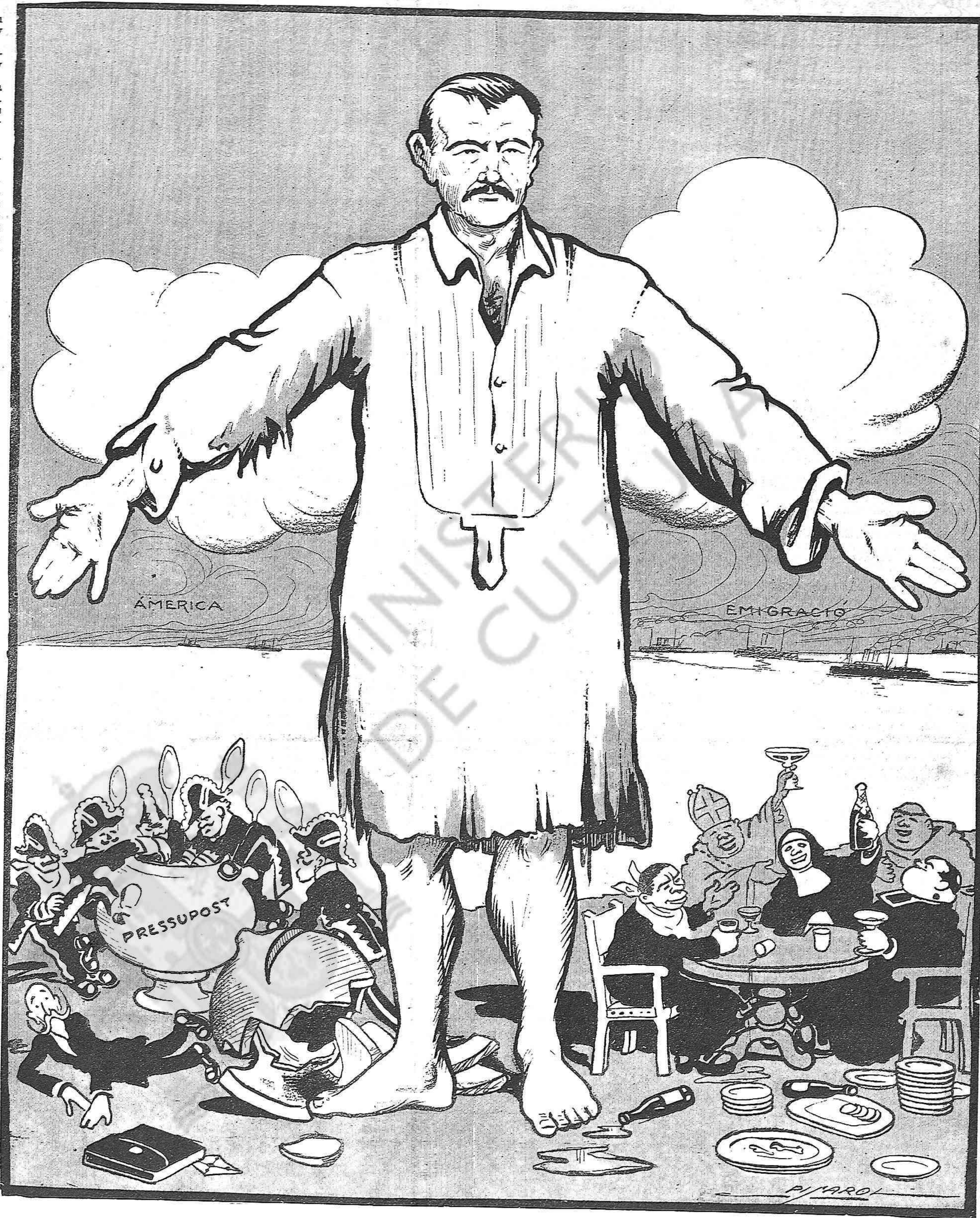
—J. Moret de Gracia: Potser sí... qué diantre!—Joseph Llonch: Son massa ben fets aquests versos pera'l dia d'ignoscents.—Laugnems: Aquests... encare!—Lluís G. Salvador: Rebut y agrahit.—Cascada del Parque: Lo que'm fa riure més es el seu... donim.—Manel Nòel: Tot es-tá en el nostre poder, y tantas gracias.—Joan Quintana

(a) Caborias: Altrament, senyor Caborias... ja li pot donar memorias.—Albert Viola: Vosté treballa... pero no publiqui encare.—Joan Mora y Giró: Materialmente no tenim temps per complaurel... Si nó, ab molt gust.—Joan Sagú: Senyor Sagú, Senyor Sagú... No va prou bé, no va prou bé.—Joan López: Trich, trach trich trach... va la balada cap dins del sach.—J. E., M. C., y P. H.: No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns remeten per diferents rahóns.—R. Torrella: Si 'ns sobrés espay... potser tampoch li publicariam.

AVIS Dissapte, dia 5 de Janer
NÚMERO EXTRAORDINARI DE
La Campana de Gracia
8 páginas = 10 céntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Balans de fi d' any

El poble espanyol.